

КАД БИХ ЗНАО ДАТУМ СВОЈЕ БУДУЋЕ СМРТИ

Да ли размишљам или маштам... Да ли је грех или није... Бог зна. Ево о чему мислим: кад бих знао датум своје будуће смрти... Кад би ми заправо Бог открио овај датум, шта би било? Ух, из тога би се родило нешто занимљиво и неочекивано.

Рецимо, Дух Који дише где хоће, дошапне ми на ухо у ноћној тишини: „Остало ти је пет година.“ И шта? Мислите ли да ћу отићи у затвор на пет година? Нећу отићи. Немам петљу. Мислите ли да ћу поделити сву имовину? Па, можда ће ми прво и пасти на памет да је поделим, а онда ћу помислити: „Нећу да журим,“ – и све ће остати на свом месту. Туговаћу мало, мало ћу уздисати, пожалићу себе. А онда ћу рећи себи: „Пет година ипак није пет дана. Душо моја, поживи четири и по године како хоћеш, а шест месеци пре смрти ћеш се покајати.“

Климаво-колебљиво, у најмању руку проћи ће четири и по године. Нећу рећи да ће пролетети за трен ока, али неће протицати ни преспоро. Онако. И ове четири и по године ће бити попут имања које је млађи син понео из очевог дома како би их протраћио на најсрамнији начин. Шта ће по истеку четири и по године осетити моја душа? Плашим се да ће осетити да је пола године за покајање – некако... много. Ево, Велики пост, и он траје четрдесет и нешто дана, а захтева много труда. А он је добровољна жртва људске усрдности за све грехове. Зато ћу на крају преосталог рока од шест месеци рећи својој души (тако ми се чини): „Душо, биће ти доста и месец дана покајања. Па, стварно ће ти бити доста.“

Како ћу провести ових преосталих пет месеци (у случају да ми Бог открије времена и рокове) не знамо ни ви, ни ја. Али и ви и ја можемо да претпоставимо како ћу их провести. И они ће пролетети. Не као један дан, наравно, али сигурно не ни као година. Шта ће се на крају преосталог рока од месец дана родити у мојој души? Шта ће се затреперити на њеном дну? Затрепериће страх због тога што је лавовски део датог времена прошао неповратно, што је преостали месец сам по себи ништаван, али... Зар Милосрдни Бог неће примити и једну недељицу покајања? Па примиће због Своје велике доброте и неизрециве милости. И ево, још три недељице и нешто мало више одлазе дођавола или доврага – ако вам се тако више свиђа.

Ако пратите логику развоја сижеа, већ сте схватили да ће ми се највероватније учинити да је и недеља предуга и почеће ценкање за дане. А кад остане последњи дан, почеће паника и пажња ће се усмерити на сате. Затим на минуте. И кад метроном почне да одбројава секунде, повикаће душа, која је без икакве користи протраћила време које јој је дато: „Благословен је Бог, Који је сакрио од човека годину и месец, дан и час његове смрти! Праведан си, Господе. И лукав сам ја – човек.“

Велико благо се не крије само у нашем знању, већ и у нашем незнању. Велико благо се не крије само у нашој снази и успесима, већ и у слабости, и у поразима. И не треба знати ништа тајно, зато што је знати и ништа не учинити, знати и лоше распоредити – много горе него згрешити због незнања.

Нећу гледати у пасуљ: „Колико ми је остало?“ Можда ћу само читати Давидов псалам: „Кажи ми, Господе, крај мој, и докле ће трајати дани моји, да знам како сам ништа“ (Пс. 39, 4). Читаћу и трудићу се да се, и ако ми не буде дат јасан одговор, ни за тренутак не растројим.

Протојереј Андреј Ткачов

*Извор <http://www.pravoslavie.ru/>